

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài **Tản Mạn Biên Hoà: Nhịp Cầu Xứ Bưởi** của đồng hương **Lương Văn Tân**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

NHỊP CẦU XỨ BƯỞI

Những ai sanh trưởng và lớn lên trên quê hương Xứ Bưởi ít nhiều một lần nghe tên, hay đã được đi qua hai chiếc cầu (Cầu Rạch Cát – Cầu Gành), nhịp cầu nối đôi bờ quê hương thanh bình. Với tôi hai chiếc cầu ấy đã đi vào tâm khảm, vào sâu trong trái tim tôi...! Đó là những tiếng nắc nghẹn ngào khi nghĩ đến.

Tôi lớn lên trong vùng Bửu Hoà nằm bên hữu ngạn sông Đồng-Nai, một vùng ven sông yên bình và thanh mát, với vườn cây và dòng nước hiền hoà. Mà không biết vì lý do gì, ba mẹ tôi, mỗi lần sang phố chợ Biên Hoà, đều chở tôi qua chiếc Cầu Gành, mặc dù Cầu Mới vẫn gần hơn và tiện hơn nhiều...

Những nhịp gõ ở hai bên song ly luôn làm tôi rất thích thú, tiếng lách cách, rầm rập và nhịp tung cú như đang phi ngựa, trong tâm trí một đứa bé như tôi lúc đó chỉ thấy mê và khoái cái cảm giác phi ngựa đó mỗi khi được đi qua cầu.

Dần dần nhịp cầu càng quen thuộc hơn khi mỗi ngày tôi đều đi qua để đến trường, chiếc bánh xe đạp nhỏ xíu vẫn thường trơn trượt mỗi lần qua cầu, nguy hiểm lắm chứ, vậy mà vẫn cứ đi, bởi mỗi lần đi qua tôi cảm nhận được một dòng chảy của thời gian đang trôi thật chậm rãi.

Từ cái thuở người Pháp xây cầu, rồi lối mòn của những chuyến tàu hoả, chuyến xe đò Liên Hiệp, xe Lam... từng bước chân trần của cha ông ngày xưa đã đi qua... tất cả đã trở thành quá khứ, một nét đẹp thật yên bình mà chính quê hương Xứ Bưởi mới có được.

Còn nhớ ngày mà người ta thay các thanh gỗ ở song ly vì đã quá mòn, những thanh gỗ oằn mình thành một rãnh theo đường bánh xe ở chính giữa và mòn lẩn vì vết xe cộ qua lại. Tôi cũng chỉ nghĩ

đơn giản, thay đi vì quá hư và dễ dễ đi thôi! Nào ngờ lần đầu tiên tôi đi xe trên chiếc cầu đã thay mới bằng vĩ sắt, tôi đau khổ đến gần như rơi nước mắt, tiếng lách cách quen thuộc ngày nào giờ còn đâu, cái cảm giác lung tung cũng không còn nữa. Dường như tất cả đã ấn định sẵn trong tim thức của tôi, hề đi đến cầu là phải có những cảm giác đó, giờ đây mất đi tất cả, tôi thấy như hụt hẫ, như thiếu cả máu để chảy về tim.

Sau lần ấy, tôi cũng ít đi lại qua hai chiếc cầu, dường như tôi sợ sẽ không nén được cảm xúc mỗi lần đi qua, tôi mang cảm giác như bị cắt lìa phần máu thịt của bản thân, nỗi sợ ấy có lẽ mọi người khi nghe nói vẫn nghĩ tôi không bình thường, mà có ai lại có cảm giác với chiếc cầu vô tri vô giác...! Cũng phải, nhưng vì tôi đã trót yêu và trót quý mến quê hương này nên từng tên đất, tên cầu và tên người... đều là một kỷ niệm, một mạch sống từ trái tim chân tình.

Cầu xây cũng khá lâu, rồi mai đây khi không còn sử dụng được nữa, số phận hai chiếc cầu này sẽ đi về đâu, hay cũng đi về miền quá khứ nào xa lắm, nhưng rồi mấy ai lại mặn mà với nó, mấy ai còn nhớ về từng tiếng rầm rập của nó và nhớ đến nó như nhớ về nguồn cội và quá khứ của cha anh.

Tôi cố hình dung ra ngày mà hai chiếc cầu không còn nữa, rồi tôi rung rung trong tim, ngập ngừng rồi thốt lên, ừ có lẽ là quá khứ!

Lương Văn Tân